

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Sanctorum Joachim Et Annæ Geneseos, Vitæ, Transitus Et Connexorum

Polius, Jacobus

Herbipoli, 1652

15. An credi possit S. Joachim à Deo derelictum fuisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43946

sicut *Joachim*. Clichtovæus Doctor, eodem loco, eadem occasione sic scribit: *Si rebus adversis quatiatur & duris angamur casibus, ea æquo animo feramus, mente nobiscum volentes, quoniam per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum Dei: & quod omnes qui piè volunt vivere in Christo Jesu, persecutionem patiantur, atque interim in patientiâ nobis possidenda sit anima nostra.* Hoc fundamento posito, ad alia objectionis particularia membratim enucleatius satisfiet responsis immediatè subnexis.

QVÆSTIO XV.

An credi possit S. Joachim à Deo desertum fuisse?

UNiversaliter primo respondetur: Deus non deserit hominem nisi prius ab ipso desertus sit. Quando verò Scriptura dicit, publicanos & peccatores appropinquasse Christo, eos prius ab ipso recessisse atque elongatos fuisse insinuat. Recedimus autem à Deo, ipsumque accedimus, non gressibus corporis, sed affectu cordis: tunc enim appropinquamus eumque accedimus, quando firmâ spe, charitate, sapientiâ, patientiâ, & similibus Dei donis, ei similes efficimur. Recedimus à Deo, quando amissis donis spiritualibus, pravis affectibus utpote diffidentiâ, odio, zelo vindictæ, ignorantîâ, superbiâ, impatientîâ & similibus imbuimur, quibus Deo efficimur contrarii.

2. Scien-

2. Sciendum itaque, dum quispiam peccat, primùm Deum illi subtrahere charitatem, gratiamque justificantem, dum influere & infundere cessat, dum hominem peccatorem in idoneum & indignum videt, cui dona hujusmodi infundat; nihilominus alia illi relinquit auxilia, & interna & externa, quibus juvari queat, ut resurgat & gratiam perditam recuperet, quæ auxilia si peccator negligat & peccata peccatis accumulat, difficilior fiet ejus conversio, & ægrius resurget, tum ex parte ipsius, quia pluribus peccatorum vinculis sese constringit, tum ex parte Dei, qui in pœnam tot peccatorum multa gratiarum dona, quibus ille juvari prius poterat, ei subtrahit & in tantum posset ille peccando procedere, ut penitus desereretur à Deo. Fidelibus autem, facientibus quod in se est, gratia Dei nunquam deest, atque ita patet, quod Deus intentator malorum est, nec patiatur suos tentari supra id quod possunt. Obduratio itaque in peccatis usque in finem, & conditio sine quâ non finalis derelictionis, ut insigniter Damascenus libri 2. fidei Orthodoxæ cap. 29.

3. Patres antiqui in angustiis suis ad Deum clamaverunt, & ipse liberavit eos, in Deum speraverunt & non sunt confusi: cum non haberent ultra quod agerent hoc solum restabat, ut oculos suos ad Deum dirigerent &c. Ista S. Joachimum præstitisse produnt omnes historiæ. Novit enim scriptum esse Eccli. 32 & 33. *Qui niment*

ment Dominum inveniunt iudicium iustum, & iustitias quasi lumen accendent. Qui credit Deo attendit mandatis, & qui confidit in illo non minorabitur. Timenti Dominum non occurrent mala, sed in tentatione Deus illum conservabit à malis. Deus post tempestatem tranquillum facit, Tobia 3, atque similia in Psalterio, aliisque libris veteris testamenti abundant. S. Germanus in Encomio Deiparæ de SS. Conjugibus testatus: Cum nullum sterilitatis inveniretur medicamentum, ad eum confugerunt, qui solus potens ea reddit facilia, ex quibus non datur exitus.

4. Justis in tentatione, & tribulatione positus, præsidium divinum nunquam defuit, & quamquam in hominum oculis iusti aliquando derelicti esse videantur, verè derelicti non sunt. Vident cruces nostras (ait S. Bernardus) sed non consolationes nostras, vident crucem corporis exterius, sed non præsidium cordis interius. Ita revera cum S. Abrahamo se gessit Deus, nam cum ille maximos in peregrinatione labores pateretur, ilico eum Dominus solabatur, si peregrinatione defatigabatur, terram uberrimam promissionis, quam semini suo daturus erat, ostendebat. Sive rò timor aliquis invadebat eum: Ego ero protector tuus, & merces tua magna nimis, dicebat illi: Similiter cum reges barbari uxorem ejus tollebant, Deus increpabat illos, quousque liberam & intactam redderent uxorem viro. Denique ne inter exterarum regiones inopiam pateretur, divitiis

tiis accumulavit illum. Ita consuluit rebus iustorum Deus, sic illis vitæ necessaria præstat, sic protegit, & in laboribus periculisque defendit, ut in eum sperare discant, timere desinant, ut quamvis Crux plumbea foret, (suppositâ divinâ ope) arbitrentur plumeam.

5. Hinc S. David Protectoris nomen Domino tribuit dicens: *Salus autem iustorum à Domino, & protector eorum in tempore tribulationis.* Et subdit: *Iustus cum ceciderit, non collidetur, quia Dominus supponit manum suam.* Ubi S. Augustinus: *Cum ceciderit, scilicet in aliquam tribulationem, exhonorationem, contumeliam, afflictionem, damna, & cætera, quæ abundant in vitâ istâ generi humano: in his non collidetur, quia Dominus supponit manum suam.* Ita Augustinus. Videtur quidem sæpè iustus periclitari, & jamjam omnino perire, sed quando omnia jam desperata putantur, nec remedium superesse humanum, tunc Deus mirè succurrit. Si contingat quendam sursum vitrum aliquod projicere, ut peritè cum cadit manu colligat, alius qui vitrum cadens intuetur, & peritiam projicientis ignorat, existimabit quidem vitrum in mille frustra fractum iri, at qui projicit, cum propè terram vitrum accedere videt, brachium admovet & supponit manum, & vitrum incolume capit: Sic Deus opt. max. iustum sæpè à se projicere videtur, & qui iustum inter adversa positum intuetur, existimabit forsan in frustra frangendum esse: at Dominus

V

sup-

supponit manum suam, ut cum ceciderit non collidatur. Sic Abrahamo evenit, cum à Domino tentatus fuit, in filii sui sacrificio. Sic Davidi, cum in modum coronæ à Saule cingebatur. Sic Susannæ, cum sententiâ mortis damnata ad supplicium duceretur. Sic Danieli, cum in lacum leonum projiceretur. Sic tribus pueris cum in fornacem missi fuerunt. David in tribulationibus suis dicebat: *Deus refugium nostrum & virtus, adiutor in tribulationibus quæ invenerunt nos nimis, propterea non timebimus dum turbabitur terra & transferentur montes in cor maris*, ac si dicat: poterit universus terrarum orbis everti, poterunt montes, qui in medio terræ sunt, mariaque turbari, ego verò non turbabor, nec timebo, quoniam tu refugium & virtus nostra es, tu supponis manum tuam ut non collidamur. *Impulsus enim, eversus sum ut caderem, & Dominus suscepit me.* Sic etiam B. Paulus qui de se ita ad Corinthios scripsit: *Nolumus vos ignorare fratres de tribulatione nostra, quæ facta est in Asiâ, quoniam supra modum gravati sumus, supra virtutem, ita ut caderet nos vivere, sed ipsi in nobis responsum mortis habuimus.* Hic primò, adverte, in quantam calamitatem devenerit Paulus, qui cum esset laborum patientissimus, & sublimi quâdam animi constantiâ & fortitudine præditus, ita ut in tribulationibus gloriaretur, in tantas angustias redactus est, ut putarit se supra modum pravatum & supra virtutem, & ut illum vivere tæduerit: Sed
nun-

nunquid oblitus Deus est Pauli, vel Paulus oblitus est in Domino sperare? nihil minus. *Deus*, inquit, ibidem, *de tantis periculis nos eripuit & eruit, in quem speramus quoniam & adhuc eripiet.* Ecce manum Domini suppositam, ne collideretur iustus, qui in tales calamitates inciderat: Ecce spem iusti in medio tædio vitæ, quo vehementer tentabatur. Rursum Psal. 90. David ait: *Qui habitat in adiutorio altissimi, in protectione Dei cæli commorabitur. Dicet Domino, Susceptor meus es tu, Deus meus, sperabo in eum &c.* Id quod primò dicit: *Qui habitat in adiutorio altissimi*, periphrasis iusti est. Nam si interrogas, quis iustus sit? Responderi potest: qui habitat in adiutorio altissimi; ibi habitat in arce quasi munitissimâ, à spiritus pusillanimitate & tempestate munitus. Nam Prov. 18. dicitur *turris fortissima nomen Domini*, ad eam currit iustus & exaltabitur. Quis enim poterit nocere habitanti in adiutorio altissimi: O iuste altissimum posuisti refugium tuum, non accedet ad te malum. Non enim est protectio divina instar protectionis humanæ, quamvis Principum & Regum sit: hi enim sæpissimè deficiunt, vel quia non possunt illud integrè præstare, vel quia nolunt. Dominus vult & valet iusto opem plenissimè ferre, unde meritò dicit ille: *In protectione Dei cæli commorabitur*, id est, securus & salvus erit; & ita Deo dicere poterit: *Susceptor meus es tu.* Ita & S. Joachim à Deo suo susceptus & electus est, in quo posuerat spem suam, ad

quem puras manus die noctuque levarat. Erasmus in Rithmo Jambico: *Largis uterque fletibus, votisque pertinacibus orare non cessat Deum, ut probè probrum tolleret: Cælum penetrarunt preces; adest ab astris angelus, qui prole promissa graves luctus juberet ponere. Surgunt alacres invicem, narrare visagestiunt; Portâ maritus aureâ se queritantem conjugem offendit: hic latus stupor dulces utrique lachrimas excussit, hinc modicos lacres junctis revisunt gressibus. Hand vana vox oraculi lusit piam senum fidem, bis luna nata quinquies anum videt puerperam &c.* Unde meridiano jubare clarius elucescit, quod concludi nequeat S. Joachimum fuisse à Deo derelictum.

QVÆSTIO XVI.

An reatus seu culpa possit factò S. Joachim imputari?

QUÆRITUR primò utrum aliquis apud se nullum peccatum sciens, ad Deum orare possit: *Dimitte nobis debita nostra*, cum enim nullum videatur habere debitum, orare non potest verè pro dimissione debiti. Ad hoc respondet S. August. lib. de naturâ & gratiâ: *Audeo dicere, si omnes sancti essent congregati, possent veraciter dicere: Dimitte nobis debita nostra: Sancti enim sine peccato non vivunt, sed sine peccato moriuntur: quia peccata eorum morte solvuntur. Quare si interrogarentur an essent sine peccato, responderent cum Joanne in canonicâ suâ: si dixerimus quoniam*